

Cuvânt de salut către Familia Vincentiană din Dieceza de Iași

cu ocazia întâlnirii din data de 30 aprilie 2016

Centrul « Gaudium et Spes » - Traian

În Anul Jubiliar al Milostivirii Divine are loc întâlnirea Familiei Vincentiene din Dieceza de Iași și este lăudabil acest fapt, ținând cont de carisma specifică a acestei mișcări, care este caritatea, trăirea și practicarea faptelor de milostenie. Este o ocazie bună pentru a reflecta asupra modului cum poate fi aprofundată această carismă și mai ales găsirea modalităților celor mai potrivite de a o intensifica în acest An Sfânt.

Jubileul ne solicită mai mult și ne angajează în practicarea faptelor de milostenie față de frații noștri aflați în nevoie.

Sfântul Părinte Papa Francisc scrie în scrisoarea de convocare a Jubileului Extraordinar al Milostivirii, cu titlul *Misericordiae vultus*, cheamându-ne să “contemplăm misterul milostivirii” și să ne deschidem inima față de cei “care trăiesc în cele mai disparate periferii existențiale”. “Este dorința mea vie – scrie Papa - ca poporul creștin să reflecteze în timpul jubileului asupra faptelor de milostenie trupească și sufletească. Va fi o modalitate pentru a trezi conștiința noastră adesea ațipită în fața dramei sărăciei și pentru a intra tot mai mult în inima evangheliei, unde săracii sunt privilegiații milostivirii divine. Predica lui Isus ne prezintă aceste fapte de milostenie ca să putem înțelege dacă trăim sau nu ca discipoli ai săi. Să redescoperim faptele de milostenie trupească... Și să nu uităm faptele de milostenie sufletească” (n.15).

În acest An Sfânt trebuie să fie stimulată și încurajată mai mult o “fantezie a carității” care să determine bărbații și femeile angajate în Mișcarea Vincentiană, inspirați de iubirea milostivă a lui Dumnezeu, să se angajeze în orice domeniu al necesităților și al suferinței umane, cum spunea Papa, să “deschidă inima la cei care trăiesc în cele mai disparate periferii existențiale”.

Nu trebuie uitat faptul că rădăcina și inima carismei vincentiene nu stă doar în capacitatea de a organiza operele de binefacere de durată, valabile și în zilele noastre, dar în credința profundă care trebuie să animeze orice acțiune, așa cum au făcut-o Sfântul inițiator a acestei mișcări, Sfântul Vincențiu de Paul. El ne învață că nu este suficient să facem fapte de caritate, este necesar « să fim caritate », așa cum Dumnezeu este caritate, iubire.

Sfântul Vincențiu era într-atât de absorbit în slujirea săracilor, așa cum un slujitor este mereu atent la exigențele stăpânului său. Atenția față de cei săraci nu s-a limitat numai la inițiative sporadice de asistență, pentru că așa cum a scria Papa-emerit Benedict XVI în enciclica *Deus caritas est*, caritatea nu este pentru “Biserică o specie de activitate de asistență socială care s-ar putea lăsa și pe seama altora, dar aparține naturii sale, este expresie de nerenunțat al esenței sale”. Biserica, trup mistic al lui Cristos, este chemată mereu să descopere fața lui Isus, care ca un bun samaritean, vine în ajutorul oricărui om suferind.

Episcop auxiliar Aurel Percă